

О, стріхи мої низькі,
О, гори мої сині,
Які ви серцю близькі,
Я чую вас золиш нині!

Я золиш нині бачу
В чужім далекім краю,
Коли за вами плачу,
Коли про вас думаю,

Коли чужі добутки
Я з рідним горем мірю, —
А все ж таки і тутки
В будуче наше вірю.

Я вірю, як у Бога,
В відродження країни —
Ще єсть, ще єсть дорога
З упадку і руїни!

Дорога праці, труду,
Братерського єднання,
Щоб на просвіту люду
Йшли наші всі змагання.

Щоби нас єдинила
Любов життя і волі,
Непереборна сила
Дрімає в нашім полі.

Вецлар, 1918

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії»](#), 1990 . [Цикл «Із записної книжки»](#);